

И тя подигна и прострѣла къмъ Богдихана своитѣ малки, и нежни ржчички.

— Тѣзи ржцѣ, продължила тя — принадлежжтъ на моя нещастенъ баща! Тѣзи ржцѣ не сж способни още да прѣхранватъ слабата ми майка, болния ми братъ и малкото ми сестриче. Вземи тогава тѣзи ржцѣ и заповѣдай да постжнжтъ съ тѣхъ, както изисква строгостята на законитѣ, стига само да запазитѣ ржцѣтѣ на баща ми, които могатъ да прѣхранватъ семейството ни.

Богдиханъ билъ смаянъ отъ таквази дѣтска любовь; нъ като желаелъ да ѝ испита, той казалъ на момичето, което стояло на лицето си прѣдъ него: — Стани! Нека бжде споредъ просбата си! Нека отсѣкжтъ твоитѣ невинни ржцѣ въ замѣна на виновнитѣ ржцѣ на баща ти!

И Богдихана заповѣдалъ да заведжтъ момичето въ наказателния дворъ и да доведжтъ тамъ своеврѣменно и баща ѝ, който билъ затворенъ въ тъмница.

III.

Въ наказателния дворъ подвели Сиу-Лиенъ къмъ лобното мѣсто, покрито съ пѣтна отъ кръвъ, привързали ѝ ржцѣтѣ о желѣзни халки и ето че при момичето се приближава человекъ съ гола сабля.

Сиу-Лиенъ приплѣдняла, нъ нито дума за помилване не излѣзла изъ устата ѝ.

И издигнала се саблята надъ голитѣ дѣтски ржцѣ . . .

Тогавъ се появилъ императорския пратеникъ.